



Sygn. akt II UK 236/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku W. Sp. z o.o. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanych: P. B., J. J., S. D., E. K., Z. W., M. G., A. K. o
wydanie zaświadczenia w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 kwietnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 grudnia 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

I. oddala skargę kasacyjną,

**II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w
W. na rzecz W. Spółki z o.o. z siedzibą w W. kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił odwołania „W.” Spółki z o.o. w W. (dalej jako wnioskodawca) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 8, 21, 24 i 27 sierpnia 2012 r., którymi odmówiono wydania na rzecz wnioskodawcy zaświadczenia A1 potwierdzającego, że zainteresowani P. B., J. J., S. D., Z. W., M. G., i A. K. w okresie wykonywania pracy na terytorium Francji, a E. K. - na terenie Niemiec, podlegali polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych w okresach wymienionych w decyzjach.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą w zakresie budownictwa, remontów, gastronomii i usług oraz jako agencja pracy tymczasowej, w tym rekrutację i udostępnianie pracowników w kraju oraz poza jego granicami. Na terenie Polski zawierał umowy z użytkownikami francuskimi i niemieckimi według prawa polskiego oraz umowy o pracę z zainteresowanymi i zgłaszał ich do ubezpieczeń społecznych. Wnioskodawca delegował do Francji zainteresowanych – Z. W. jako murarza na okres od 5 stycznia do 31 lipca 2012 r., S. D. jako stolarza na okres od 2 do 19 lutego 2012 r., P. B. jako kelnerkę na okres od 16 stycznia do 31 marca 2012 r., J. J. jako stolarza aluminium na okres od 17 stycznia do 18 marca 2012 r., A. K. jako stolarza aluminium na okres od 3 stycznia do 30 czerwca 2012 r., M. G. jako stolarza aluminium na okres od 3 stycznia do 1 kwietnia 2012 r. oraz zainteresowaną E. K. - do Niemiec jako pracownika produkcji na okres od 3 stycznia 2012 r. do 30 czerwca 2012 r. We wniosku o poświadczenie formularza A1 dla tych ubezpieczonych wskazano, że firma z tytułu działalności prowadzonej w Polsce uzyskała obroty na poziomie 12% (wielkość skorygowana w toku kontroli do 16%), zatrudnia na terenie Polski od 49 do 115, a za granicą od 88 do 160 pracowników, realizuje w kraju od 9 do 12, a za granicą od 31 do 35 kontraktów. Okresy delegowania pracowników nie przekroczyły 24 miesięcy. Związek wnioskodawcy z wysyłanymi pracownikami polega na tym, że ich rekrutuje, szkoli, administruje kontraktami zagranicznymi, kieruje na badania lekarskie, zawiera umowy, udziela urlopów, wypłaca wynagrodzenia, wystawia wszelkie zaświadczenia i świadectwa pracy, zakłada i prowadzi akta osobowe oraz odprowadza składki na ubezpieczenia społeczne. Za granicą wnioskodawca nie zatrudnia żadnego personelu

administracyjnego. W deklaracjach dla podatku od towarów i usług VAT - 7, Spółka wskazała za rok 2011 sprzedaż na terenie kraju stanowiącą 8,3% sprzedaży łącznej oraz 11% - za okres od stycznia do kwietnia 2012 r. W 2012 r. Spółka wykazała sprzedaż w kraju na kwotę 832.589 zł, a za granicą 6.712.375 zł. Przychody Spółki pomiędzy 2010 r. a 2012 r. spadły z 31% do 12%. W okresie od stycznia do kwietnia 2012 r. wnioskodawca zgłaszał w kraju do ubezpieczeń społecznych średnio 57 osób do realizacji 11 umów, a we Francji i Niemczech pracowało w tym czasie 178 osób zatrudnionych w ramach 38 kontraktów.

Przy takich ustaleniach i powołując się na przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE nr L 166; dalej jako rozporządzenie podstawowe) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 (Dz.Urz. UE nr L 284; dalej jako rozporządzenie wykonawcze), Sąd Okręgowy stwierdził, że wszyscy zainteresowani bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia za granicą podlegali ustawodawstwu polskiemu, okresy wykonywania przez nich pracy nie przekraczały 24 miesięcy, nie zostali skierowani w miejsce innej osoby, której upłynął okres skierowania oraz zostały spełnione warunki dotyczące bezpośredniego związku między pracownikiem a pracodawcą, który go oddelegował. W ocenie Sądu pierwszej instancji, wnioskodawca nie spełnia natomiast warunku prowadzenia znacznej działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę. W spornym okresie prowadził bowiem działalność przede wszystkim za granicą, a jedynie w niewielkim stopniu w Polsce, co wynika przede wszystkim z dysproporcji w zakresie obrotów (obroty osiągnęte przez niego w kraju sięgają co najwyżej 16% obrotów łącznych, a w pozostałej części dotyczą zysku powstałego za granicą), liczby umów i pracowników zatrudnionych oraz zgłoszonych na terenie Polski i za granicą. Oznacza to, że „ustawodawstwem właściwym dla normalnego prowadzenia działalności wnioskodawcy nie było ustawodawstwo polskie”.

W uwzględnieniu apelacji wnioskodawcy, wyrokiem z dnia 6 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i poprzedzające go decyzje organu rentowego w ten sposób, że nakazał wydanie zaświadczeń

potwierdzających, iż zainteresowani podlegali polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych w czasie wykonywania w spornych okresach pracy na terenie Francji.

Sąd odwoławczy - wskazując na treść art. 11 ust. 2a, art. 12 ust. 1 i art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 ust. 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego, a nadto decyzji Komisji Administracyjnej do Spraw Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr A2 z dnia 12 czerwca 2009 r. dotyczącej wykładni art. 12 rozporządzenia podstawowego (dalej jako decyzja A2) - stwierdził, że dla zastosowania ustawodawstwa państwa wysyłającego, poza istnieniem więzi pracowniczej wymaga się, aby przedsiębiorstwo delegujące „zwykle” (zasadniczo) prowadziło działalność na terenie państwa, z którego pracownik został delegowany. Chodzi o działalność „godną odnotowania” w kraju delegującym, co nie oznacza, że w państwie oddelegowującym działalność przedsiębiorstwa musi mieć charakter przeważający. Wymagane jest przede wszystkim faktyczne prowadzenie działalności w kraju wysyłającym, przy czym kryterium osiąganego przed przedsiębiorstwo obrotu nie odgrywa pierwszoplanowej roli przy ocenie możliwości powołania się na art. 14 ust. 1 lit. a rozporządzenia wykonawczego.

Dokonując analizy wskaźników takich jak: miejsce siedziby przedsiębiorstwa delegującego i jego administracji, liczba personelu administracyjnego obecnego w państwie członkowskim wysyłającym, miejsce rekrutacji pracowników delegowanych i miejsce zawierania umów, prawo, któremu podlegają umowy zawarte z pracownikami, Sąd odwoławczy uznał ustalenia Sądu pierwszej instancji za prawidłowe. Przyjął również, że krótkotrwała zmiana niektórych wskaźników nie powinna ważyć na ocenie zasadności wniosku, gdyż funkcjonowanie przedsiębiorstwa uzależnione jest od szeregu czynników, w tym od niego niezależnych. Sąd drugiej instancji wskazał, że przedłożona przez wnioskodawcę dokumentacja wskazuje na zmienne wartości zarówno obrotów, jak i liczby zatrudnionych pracowników. Co prawda w 2011 r. i 2012 r. odnotowano spadek osiąganego obrotu na terenie Polski, jednak tendencja ta związana jest z obecną sytuacją na rynku europejskim. Z tego też względu wartość osiągniętych przez Spółkę obrotów nie może stanowić podstawowego determinantu przy rozstrzygnięciu

sprawy, a wszystkie uwzględnione okoliczności świadczą o istnieniu po stronie wnioskodawcy przesłanek warunkujących wydanie zaświadczeń potwierdzających objęcie pracowników delegowanych krajowym systemem ubezpieczeń społecznych.

W skardze kasacyjnej organ rentowy zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 83b ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm., dalej jako ustawa systemowa) oraz art. 11 ust. 2 lit. a i art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, a nadto art. 14 ust. 1 i 2 oraz art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, przez ich błędną wykładnię i zastosowanie, w wyniku której niezasadnie przyjęto, że wnioskodawca w spornym okresie prowadził normalną działalność na terenie Polski, w związku z czym zainteresowani powinni w tym okresie podlegać ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych, co spowodowało z kolei naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt 1 ustawy systemowej, przez niezasadne objęcie zainteresowanych ubezpieczeniami społecznymi, jako „pracowników na terenie Polski”.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się nieusprawiedliwiona.

W pierwszej kolejności należało stwierdzić, że Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach przytoczonych podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), co oznacza, że nie może wyręczać strony w poszukiwaniu adekwatnego zarzutu i jest związany zgłoszoną przez skarżącego podstawą kasacyjną. W wypadku podstawy wymienionej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. oznacza to konieczność oznaczenia przez skarżącego przepisu prawa materialnego i postaci jego naruszenia (czy został przez sąd błędnie wyłożony lub niewłaściwie zastosowany, z wyjaśnieniem, jak

powinien być rozumiany i stosowany). Naruszenie prawa materialnego będące następstwem błędnej wykładni polega na mylnym rozumieniu treści zastosowanego przepisu, natomiast naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie oznacza błąd w subsumcji, a więc błąd w podciąganiu konkretnego stanu faktycznego pod abstrakcyjny stan faktyczny zawarty w normie prawnej (por. np. wyrok z dnia 26 lutego 2015 r., III UK 118/14, LEX nr 1663136 i powołane w nim orzecznictwo).

Na poparcie zarzutu błędnej wykładni przywołanych w skardze przepisów prawa materialnego skarżący w istocie podnosi kwestie dotyczące ustaleń faktycznych. Wywodzi mianowicie, że Sąd drugiej instancji nie wziął pod uwagę zatrudnienia w Polsce przede wszystkim osób zajmujących się obsługą biura i rekrutacją pracowników, w sytuacji gdy zyski spółki generowane były przez pracowników delegowanych, podkreśla relację zachodzącą między obrotem realizowanym w Polsce i za granicą, a także niewyjaśnienie wątpliwości występujących co do skali tego czynnika oraz wskazuje, że skoro doszło do rozstrzygnięcia reformatoryjnego, to Sąd odwoławczy nie powinien ograniczać się do przywołania przepisów prawa materialnego, przy jednoczesnym braku pogłębionej analizy stanu faktycznego. Skarżący podziela natomiast dokonaną przez Sąd drugiej instancji interpretację art. 11 ust. 2 lit. a i art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i art. 14 ust. 1 i 2 i art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, zgodnie z którą przy ocenie, czy przedsiębiorstwo prowadzi normalną działalność (w rozumieniu art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego), czy też znaczną część działalności innej niż zarządzanie wewnętrzną (według art. 14 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego), należy uwzględniać wszystkie kryteria charakteryzujące jego działalność oraz właściwości przedsiębiorstwa delegującego. Wybór kryteriów powinien być dostosowany do konkretnego wypadku. Ocena ta powinna mieć charakter całościowy, a zatem stanowić ogólny wniosek wynikający z rozważenia wszystkich przyjętych kryteriów. Wielkość obrotu nie ma decydującego lub szczególnego znaczenia.

Oznacza to, że nie doszło do błędnej wykładni przepisów prawa materialnego, a co najwyżej do ich niewłaściwego zastosowania. Skarżący jednak nie tyle wskazuje na wadliwą subsumcję przepisów prawa materialnego, co zmierza

do zakwestionowania i zmiany ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. W tym celu podnosi, że nie wszystkie czynniki faktyczne zostały należycie wzięte pod uwagę przez Sąd drugiej instancji (wysokość obrotu i zatrudnienia w Polsce i poza granicami), a niektóre z nich są dyskusyjne (kwestia wielkości obrotu uzyskanego w kraju i zagranicą). Tymczasem, po pierwsze - podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oraz po drugie - skarga kasacyjna nie została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Oznacza to, że rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego powinno zostać osadzone w stanie faktycznym stanowiącym podstawę rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego. W rezultacie, nawet przy założeniu, że intencją wnoszącego skargę było zarzucenie niewłaściwego zastosowania prawa materialnego (a nie błędnej wykładni), zgłoszona podstawa kasacyjna nie może okazać się skuteczna bez odwołania się przez skarżącego do stosownych przepisów postępowania (np. art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. lub art. 382 k.p.c.).

W wyroku składu siedmiu sędziów z dnia 18 listopada 2015 r., II UK 100/14 (LEX nr 1855135), którego tezy obecny skład orzekający podziela, Sąd Najwyższy stwierdził, że pojęcia „normalne prowadzenie działalności” (art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego) i wyjaśniającego je określenia „prowadzenie przez pracodawcę zazwyczaj znacznej części działalności, innej niż działalność związana z samym zarządzeniem wewnętrznym, na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma on swoją siedzibę” (art. 14 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego), uzależnione zostały od wielu różnorodnych czynników, przy czym poszczególne aspekty wpływające na dopuszczalność zastosowania wyjątku od zasady, że pracownik podlega ustawodawstwu państwa, w którym wykonuje pracę (*lex loci laboris*), przyjętej w art. 11 ust. 3a rozporządzenia podstawowego, nie zostały zhierarchizowane. Podobnie kwestię tę ujmuje decyzja A2. Akt ten nie ma charakteru źródła prawa Unii Europejskiej w rozumieniu traktatowym, lecz jest aktem informacyjno-pomocniczym, wydanym przez Komisję Administracyjną na podstawie art. 72 lit. a i b rozporządzenia podstawowego w ramach jej zadań

dotyczących wykładni i usprawniania jednolitego stosowania prawa Unii Europejskiej. W decyzji wskazuje się, że decydującym warunkiem dla zastosowania art. 12 ust. 1 tego rozporządzenia jest istnienie więzi między pracodawcą a państwem członkowskim, w którym ma on swoją siedzibę. Możliwość delegowania pracowników powinna zatem ograniczać się wyłącznie do przedsiębiorstw, które normalnie prowadzą swą działalność na terytorium państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu nadal podlega pracownik delegowany. Z tego względu przyjmuje się, że powyższe przepisy mają zastosowanie jedynie do przedsiębiorstw, które zazwyczaj prowadzą znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę. Dlatego, w celu ustalenia, w razie potrzeby i w razie wątpliwości, czy pracodawca zazwyczaj prowadzi znaczną część działalności na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma swoją siedzibę, instytucja właściwa w tym państwie zobowiązana jest zbadać wszystkie kryteria charakteryzujące działalność prowadzoną przez tego pracodawcę, w tym miejsce, w którym przedsiębiorstwo ma swą zarejestrowaną siedzibę i administrację, liczebność personelu administracyjnego pracującego w państwie członkowskim, w którym pracodawca ma siedzibę, oraz w drugim państwie członkowskim, miejsce, w którym rekrutowani są pracownicy delegowani, i miejsce, w którym zawierana jest większość umów z klientami, prawo mające zastosowanie do umów zawartych przez przedsiębiorstwo z jednej strony z pracownikami i z drugiej strony z klientami, obroty w odpowiednio typowym okresie w każdym z państw członkowskich, których rzecz dotyczy, oraz liczbę umów wykonanych w państwie wysyłającym. W przedmiotowej decyzji podkreśla się też, że „wykaz ten nie jest wyczerpujący, ponieważ kryteria powinny być dostosowane do każdego konkretnego przypadku i powinny uwzględniać charakter działalności prowadzonej przez przedsiębiorstwo w państwie, w którym ma ono siedzibę” (pkt 1). Podobnie zagadnienie to wyjaśnione zostało w publikacji Komisji Europejskiej pt. „Praktyczny poradnik: Ustawodawstwo mające zastosowanie do pracowników w Unii Europejskiej (UE), w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) i w Szwajcarii” (s. 8). Stwierdza się w nim, że fakt prowadzenia znacznej części działalności w państwie delegującym można sprawdzić poprzez szereg obiektywnych czynników, przy czym następujące czynniki są szczególnie istotne:

miejsce, w którym delegujące przedsiębiorstwo ma swą zarejestrowaną siedzibę i administrację; liczebność personelu administracyjnego delegującego przedsiębiorstwa pracującego w państwie delegującym i w państwie zatrudnienia, przy czym obecność wyłącznie personelu administracyjnego w państwie delegującym wyklucza możliwość zastosowania do tego przedsiębiorstwa przepisów dotyczących delegowania; miejsce, w którym rekrutowani są pracownicy delegowani; miejsce, w którym zawierana jest większość umów z klientami; prawo mające zastosowanie do umów zawartych przez delegujące przedsiębiorstwo z pracownikami i z klientami; liczba umów wykonanych w państwie delegującym i w państwie zatrudnienia; obroty osiągnęte przez delegujące przedsiębiorstwo w państwie delegującym i w państwie zatrudnienia w odpowiednio typowym okresie (np. obrót wynoszący około 25% całkowitego obrotu w państwie delegującym może być wystarczającym wskaźnikiem, ale przypadki, w których obrót jest niższy niż 25% wymagałyby pogłębionej analizy); okres, przez jaki przedsiębiorstwo posiada siedzibę w delegującym państwie członkowskim. Przy ocenie znacznej części działalności prowadzonej w państwie delegującym instytucje muszą również sprawdzić, czy pracodawca wnioskujący o delegowanie jest faktycznym pracodawcą danego pracownika. Jest to szczególnie ważne w sytuacji, gdy pracodawca korzysta zarówno z personelu stałego, jak i personelu agencji pracy tymczasowej. W poradniku podkreślono, że powyższy wykaz nie jest wyczerpujący, ponieważ kryteria powinny być dostosowane do każdego konkretnego przypadku i powinny uwzględniać charakter działalności prowadzonej przez przedsiębiorstwo w państwie, w którym ma ono siedzibę. Konieczne może być również uwzględnienie innych kryteriów odpowiednich do określonych cech przedsiębiorstwa i rzeczywistego charakteru działalności przedsiębiorstwa w państwie, w którym ma ono siedzibę.

Wynika z tego, że po pierwsze - pierwszoplanowe znaczenie ma obiektywne ustalenie, czy przedsiębiorstwo rzeczywiście prowadzi w państwie swojej siedziby normalną, rzeczywistą działalność, zaś porównanie skali tej działalności w państwie siedziby i państwie miejsca wykonywania pracy przez pracownika delegowanego ma jedynie znaczenie pomocnicze; po drugie - uzyskiwanie 25% obrotu w państwie siedziby przedsiębiorstwa delegującego stanowi wyłącznie sugestię interpretacyjną,

iż osiągnięcie tego poziomu może uzasadniać przyjęcie faktycznego domniemania, że przedsiębiorstwo prowadzi normalną działalność, z jednoczesną sugestią, iż jego nieosiągnięcie wymaga bardziej pogłębionej analizy pozostałych kryteriów oraz po trzecie - że w konkretnym stanie faktycznym pewne kryteria mogą okazać się dominujące, a w innym układzie okoliczności takiego znaczenia mieć nie muszą. Przy tej ocenie punktem odniesienia pozostaje także specyfika przedsiębiorstwa i okoliczności, w jakich ono funkcjonuje. Z tego punktu widzenia nie można pominąć, że wnioskodawca działa w charakterze agencji pracy tymczasowej, zajmującej się kojarzeniem popytu na pracę (w niniejszej sprawie występującym we Francji i w Niemczech) z podażą pracy (mającą miejsce w Polsce). Specyfika ta, połączona ze strukturalnie i administracyjnie zorganizowanym miejscem rekrutacji (występującym w Polsce), jest istotnym czynnikiem, który należy wziąć pod uwagę przy ocenie wykonywania w kraju normalnej działalności przedsiębiorcy (aspekt ten szczegółowo omówił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 kwietnia 2016 r., II UK 179/14, niepublikowanym, wydanym w sprawie o tożsamym stanie faktycznym i prawnym).

Przedstawione rozważania oceniane z pozycji procesowej ograniczają dopuszczalność ingerencji Sądu Najwyższego, jeśli przedmiotem oceny ma być niewłaściwe zastosowanie wskazanych w skardze przepisów prawa unijnego. Sądom rozpoznawczym przyznano autonomię przy ocenie znaczenia elementów wpływających na wybór właściwego systemu ubezpieczeń społecznych, zatem podniesienie zarzutu niewłaściwego zastosowania prawa materialnego jest trafne jedynie w sytuacjach, gdy sąd odwoławczy nie rozważył wszystkich mających znaczenie zmiennych kryteriów lub wprawdzie odniósł się do nich, jednak w trakcie ich systematyzacji doszedł do niedorzecznych wniosków. W takich przypadkach subsumcja prawa okaże się wadliwa. Nie dotyczy to jednak rozpoznawanej sprawy.

Sąd drugiej instancji kompleksowo omówił znaczące elementy składowe (w tym wskazywaną przez skarżącego wielkość obrotu i zatrudnienia w Polsce i poza jej granicami), dokonał ich wartościowania, a w rezultacie doszedł do przekonania, że zainteresowani podlegali polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych. Skarżący - także z uwagi na związanie Sądu Najwyższego granicami podstawy kasacyjnej - nie zdołał skutecznie podważyć oceny Sądu odwoławczego,

że wnioskodawca w spornych okresach prowadził „znaczącą działalność” w Polsce, rozumianą jako normalna, rzeczywista działalność. Przede wszystkim wnioskodawca - jako przedsiębiorca wykonujący we własnym imieniu działalność gospodarczą (art. 2 i 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej; jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 584 ze zm.) - uczestniczył w krajowym obrocie gospodarczym i krajowym rynku pracy. Uczestnictwa tego nie można uznać za incydentalne czy marginalne, a wręcz przeciwnie - za ciągłe i mające wymierną wartość ekonomiczną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2016 r., II UK 241/14 oraz z dnia 13 kwietnia 2016 r., II UK 143/14, niepublikowane, wydane w tożsamym stanie faktycznym i prawnym).

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ i odpowiednio stosowanych art. 98 § 1 i art. 108 § 1 k.p.c.